

פרק' רשמי מסע תשכ"ד ליזבאויס

מאט מנהם מאלוב

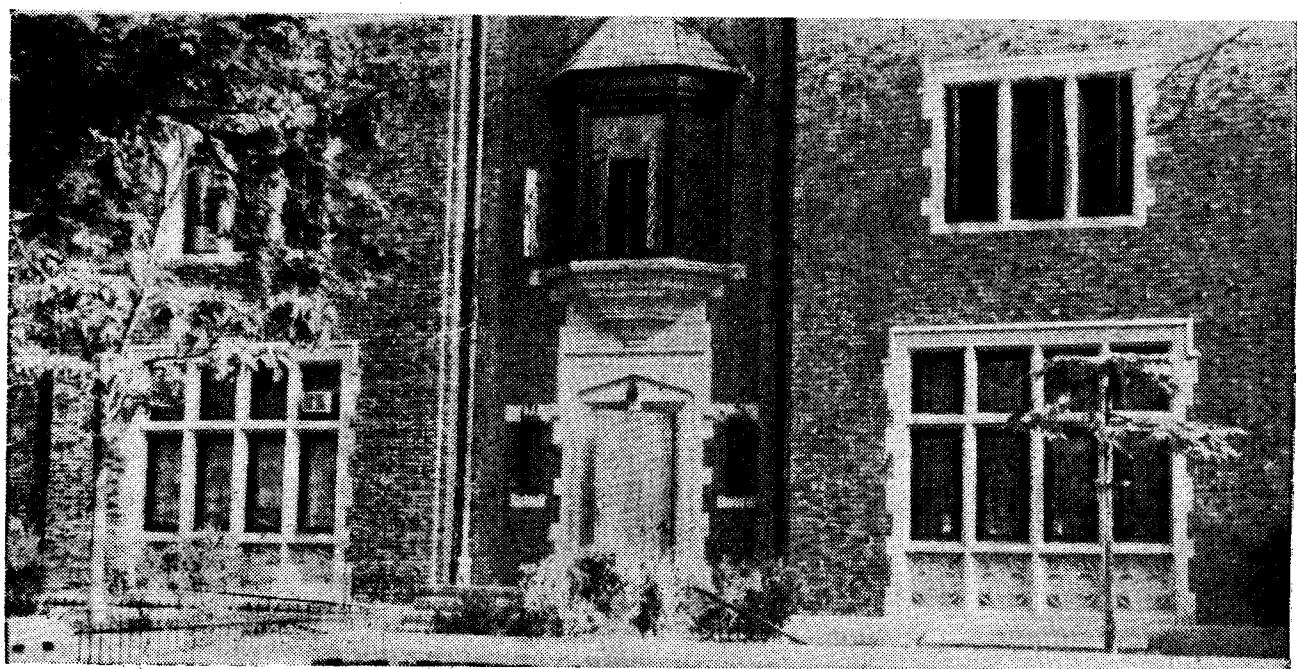
נעימה של הציגות, הרביה רומו באצבען, ומתהילם לשיר האדרת והאמונה, צאילו זה יומן חג — בונאה לכבוד האורתוס שהגינו מאה"ק — מתפללים במרירות. מעט שהתחלו לשיר האדרת, הרביה לוקט לו ספר תניא, הנמצא על הסטנודר שלו, ומסתכ כל בו עז שחש"ץ מגיע ליבריך דוד, או הרביה סוגר את התניא, לוקט את היצירות בידיו, סימן שעמדו הוא בברון שאמר. מעניין לראות איך שהרביה, כל משך זמן התפילה, — וכן גם בעת קריאת המורה — עומד מבלי לשבת. — רך ביו"ט סטל סוכות הראשון ראייתי חיויש שהרביה ישב, בעת חורף הש"ץ אחרי קדושה עד מודים. — לברכת כהנים הנאמרה רך מפני הש"ץ, כי הרוי בחול לא נושאים כפיהם רך ביו"ט, כולם זויים הצדקה מפניהם את המקום כדי שהרביה יוכל להסתבל לצד הש"ץ מבלי שמי שהוא חזץ בימי. ואוטו החזון חזר ונשנה, בעת פתיחת הארון, אשר בה מתכבד תמיד הרב שמריה גור-אריה חתנה דבר נשיאת. כל ש"ק ויו"ט הרשב"ג שי עולה לשליishi והרבבי שליט"א למפרט. הש"ק הלווה טרם והותקנה הבמה הגדולה, והזוחק מטהביב בכתה שקוראים עליה היה גROL, לנו יעוזו לי חבריו מגנורי, להפוץ מקום קרוב במאה כדי שאוכל להאון לкриיאת ההפטרה הנאמרה בקול רם מפני הרביה. ואכן זכתי לשם. הרביה החילה לומר שוש אשיש ביה בקהל שקט לאט לאט, מתוך בכיה חרישית. ואשר הגיע לעפסוק: מדוע אודם לבושין,

הרבי יושב על מקומו כל השטח מסביבו במרקח של די' אמות או יותר, נשאר בגוי, הרביה יושב ופניו אל הקהלה, שם את ידו הימנית על מצחיו. כל משך זמן התפילה, רק שפתותיו נעות ואני מתגעגע אנה ואנה, גומר תפילה, פועל פסיעתו לעשה שלום, כמו' יוזר עם הש"ץ, כך שלא צרייכים לחכות עליו, ואני חזר למקומו לביתו שהחון אומר תתקבל. בעת אמרית עליינו לשבח, שוב הרבי מביט לצדינו במבטו החודר, וכאשר גמרו להתפלל, הרבי נפק בידו, לאות שית' חילו לשיר, וכולם פרצו בשיר "ופרצת" והרביה חזר לחדרו, וכל הנמצאים יוצאים במוחל.

* * *

מכיוון שנוגנים אצל חסידי חב"ד לא להכנס להרבי ליהדות" טרם שושמעין את תורתו ואת מאמריו של הרבי ישמעו רך בש"ק, בעת מהיק סיידר ואבנן, בדיו השונה מזויא איה מטבחות מהכינים, ומחלקין בין העניים העומדים בפרוזות, ונכנס לבית המדרש בצעדים מהירים, מנשך את המזווה. בandal וה שיצא לי לעמוד בזוק מל הרביה, הרוי הייחי קרבן למבטו החודר עזוקות. אם כי נדמה היה לי שבטו הלהה מוכן לי היטב, מתוך התמנונות שראיתי, אורלם המבט חתי הלה, ממש הפחד אותי הרגשיין איך הלב פועם בחזקה, נדמה היה לי שהרביה במבטו, סוקר אותו מכף רגל ועד ראש.

לא בתמן ראייתי איך שהחורים בורותם מהמבט הלווה, ואם כי רוצים מהה לראות הכל מהנתגתו של הרביה, אבל כל אחד מתחבא מאחוריו כתפיו של החבר, ומיצץ שם... ביל' שהיה יתרות מתחילה לתהפלל, אחרי "ברכו" ..בשודה התעופה קיבלנו נגנו, קבוצת אברכים, מתלמידי ישיבת הרביה בברוקלין, בשר ומלח. גם הברים ויידים אהוביים, מאה"ק, מהם שלא התראננו כחמש עשרה שנה, נפלו אחד בורעות השני, ואחריו ברכת שלום עליים לביתו, וברכת שהחינו, כדין, נסעו באוטובוס הגדול של הישיבה, להצרו המפורס של הרביה באיסטון פארקוויי 770. בשירה ובריקודים, נכנסו לביתו של הרביה. עברו שעה קלה יצא הרביה מתחדרו, ובחמץ לחלקת ערבית. השעה היא חשע וחזי, ואכן כבר נוכנה לי חוויה נרגשת, לתהום מוקם מלחרונו של הרביה, והגעתי כונן להמארע הגדול לראות את הרביה בפעם הראשונה, פנים אל פנים. ראייתי אותו יוצא מהדרורו, סגור את הדלת בפתחה, בידו השונה מזויא אותה מהיק סיידר ואבנן, בדיו השונה מזויא איה מטבחות מהכינים, ומחלקין בין העניים העומדים בפרוזות, ונכנס לבית המדרש בצעדים מהירים, מנשך את המזווה. בandal וה שיצא לי לעמוד בזוק מל הרביה, הרוי הייחי קרבן למבטו החודר עזוקות. אם כי נדמה היה לי שבטו הלהה מוכן לי היטב, מתוך התמנונות שראיתי, אורלם המבט חתי הלה, ממש הפחד אותי הרגשיין איך הלב פועם בחזקה, נדמה היה לי שהרביה במבטו, סוקר אותו מכף רגל ועד ראש.

ביתו של הרביה שליט"א. 770 איסטון פארקוויי

בבז'תנו, כי כאשר שפַרְשָׁה גִּמְעָן בשזה, הרי כל אחד ואחד יוכל למשה אליהם ובקש את מבו' קשו מה שיאין כן כאשר המלך בビתו, הרי ישוה שמי'הה מִזְלָחָה וצְרִיכָם רְשִׁיוֹן מִיחִידָה כֶּדֶי להכנס אליו. תשאה ארכה כמחצית השעה, בעת השיחה ובאווי הסברת, הרישו הטיב את עינן של מלך בשותה... עם תום השיחה נעמדו כולם בתור כדי למסור להרבי שי פדיונות — קויטעלעך — היה זה מתחה מרהייב לב, לראות באיזה סכנות וביטחון שחוק על שפתיהם, קיבל מהם הרבי את הפטקאלט, ומוכר, לא זו מכם עד שהרבי קרא את פטקויטהן, ומסר להן את ברכתו. והימים ימי עיר ר' ראש השנה... וזה ארך בשעתים היה זה הפעם הרא' שונגה שראיתית את פני הרבי משוחררים ממקבשם הרציני. ביחסים בהם'ד מתמלא מאורחות נספסים שבאים הארץ, והנגי עמד ותודה, להיכון יכנסו כל הכבודה הלו', כי המקום גוראה צר מהkil את כולם. אכן חשבתי, הרי המשנה אומרת מעולם לא אמר אדם צר לי המקום...

ערב ראש השגה, בהשכמה הילכו לסלילות. אחרי תפלה השחר וההרוח נדרים בעשרה, נעמדנו בתור ומתחים לרע' שהרבי יפתח את הדלת לקלב את הפדיונות. כולי נמצאת תחת הרושם אשר עוד מעט ייעץ תורי ואמרתו בפעם הראשונה בימי חלדי, את הפדיון של עריה מייד לחוך ידו של הרבי, שמתה הפדיון תלוך מעתפה מזגד השני רשותי את שם, והרבי נעל אותה מבלי להסתכל מי הוא המוסר, ואתה ובורך בברכת "שנה טובה ומתוקה". ושוב הספק מכרסם בלבי, כמה וכמה פעמים שהמ' בטים נגש, ואין לי ידיעה ברורה שהרבי מכירני, אולם מאייך מודה איכפת לי, העיקר, זכתי לראות פני קדשו, זכתי לקלב את ברכתו וכל היתר אינו מעניין. את הפדיונות שהבאנו אתנו מהארץ, על מנת למסרן להרבי קבלנו הוראה מטעם המזוכירות של הרבי, תיקף ב' בואנו, למסרן במו'קירות, כפי שnochatchi לזרע, הדאר הפנימי להפליא, אין פתק עבור הרבי כאשר מסרתי במזוכירות, איזה פתק עבור הרבי וגאים שמה למסור זאת בתוך מעתפה סגירה, ורק הרבי בכבודו ובצעורו פורת איה'ת ולפ' עמים עוד בו ביום, ועל כל פנים לא יאותה, מביבים שלמחרות, קבלתי בבר החשובה, כשהיא כתבה בכתוב ידו של הרבי, על אותו פתק שבו רשותי את משאלת. אבל بعد כל זה שבעולם לא ימסרו אותו הפתק בחזרה, רק ישרו להעתיק את תשובתו של הרבי.

כאשר מסרתי להרבי את הפדיון שלו, היהי סקרן לראות את סדר קבלת הפדיונות, اي לך, התפסתי לי עמדה, ועקבתי אחריו זה. שעתיים תמי'ות עמד הרבי וקיבל את הפדיונות. הרבי עמד בפתח חדרו, רק את הפדיון המשוט לו בינו' הימנית-ביריך את הגנות בשנה. פונ'ה ומתקוקה, שם את הפדיון בידו השמאלית, וכאשר גערמה בינו' ערים גודלה של פדיונת, נכנס לחדרו, שתה איזה משך זמן, ויצא שוב למשיך לקבל את הפדיונות, לפעמים מסר מי שהוא כבמה פדיונות להרבי, והוא אמר עבור מי הוא מושך, לפעמים אמר מי שהוא, שהוא כה'ר' ברכ' וביקש ברכה וכיו'ץ-ב', עד לערך שע'את

האבן. נדמה היה לך שכם התקירות רוקדים מרוב התחבוחות, כאלו ניכסו לתוך עולם אחר שאיןנו נמצא בעולם הזה. גם אלו שישבו על יד השולחן חנות, וגם זקני החידים, גורפו לתוליה בותה, ועל עול על הספסלים, ועל השולונות ור��ו כמו הצערירים שבחברה.

גם הוגיר הרבי פתגמו של אדמור' הוקן מחופס עזין הינו שיחתוב מעצמו את העזה שלו עד שואב מימי', אז נהיה בטוחים שונכו'ם בדין, למרות אשר בירiro מלטה שיטנו די' ומשפט, אבל בפסק הטור, שלובשים לבני, כיון שאנו בטוחים שונכו'ם בדין, ולהארוחים הוסיף אמר: אם כי כולנו או'רים גוטים ללון בעועיג', כי ימי' שנוננו, בזם הם ר' מללאות את השלחיות הינו את הפדיינו אבל כל השפעה טוביה צרכי'ם לעש'ת לה כל' ע"ז דבר של פועל. ובפרט אלו שבאים מא' אשר לפי הדין מוהר לצאת מא' ר' בשביל למחד תורה וכו' ולכן בעת שהוחכם פה יש להוציא בילמוד התורה, שחרית וערבית, ושהיה יהיה מקומו אלא אותו המקם, ייה' כבר קניין בז'ואת, ברב'ם, וגם יצטרפו האורחים טטרם באו, ואשר רצוי'ם מגדי' השיעורים יהוו מהארוחים. ועיז' נוכל להתקשרות, כי הר' קיים יושבים, בפרט בשל' ר' ג'ילם לשמעו' שיחות ארכות של הרבי. אבל כל הנימוקים לא תמי' הצלחו זו לבני תפיסת מקרים והן לבני הק' שבה ומשמעות השיחות. כי שיחתו של הרבי נאמרו בז'ואת תמציתית ומרוכזת, עמוקים מני' ים, עניין בתוכ' עניין, והתרגשות מפריעת להתרכון, ועל אחת כמה וכמה הדוחק הגדול השורר, אם כי אגרה דכליה דוחקא, תוכן ונושא העניים, נסובו בעניין את נזקים היום כלכם, שהיום, קאי על ראש השגה, וזה היום תחילת מעשר, וגם נאמר היום הזה נהית לעם, שקי' על מתן תורה, וככפי' אדמור' הוקן בהק'ות ע"פ אתם נצבים. ובפסק הטור, שהוא לבניים לבניים, היה שבטוחים שונכו'ם בדין. הרבי הרחיב הביאו על זה שע'את ארכות, ואח'כ אמר אמר HIS'ות ע"פ כי המזוזה הזואת כתום המאמרفتح בשיחה מיזוחת להארוחים. מכיוון שההשגהה העלונית, הוועידה להושיב את בני ישראל בכל ארבע פנות העולם, אשר הכוונה בה' היא שכל אחד במקומו, יאיר את מקומו, באור התורה והמצוות, וכאשר מת' אספין כאן מכל ארבע פינות הארץ, הינו' ככלם בטעיהם הרים הזה שונכו'ם בדין. ושבוכות התעוודות היסדיות שבכוחה לפועל ישועות, יותר ממלאך מיכאל בכבודו ובעצמו, כפי' הפסקא שנחיה מן שםיא, בשם אדמור' הוקן בעל התניא, בכוחה של התעוודות חסידית, והאמירת לח'ים, וזה שעונים לו לח'ים ולברכה, שהוא עניין לחיים טובים ושללום, יתקיים לכל אחד ואחד בכל העניים המציגים לו. והרבי גם מלא קומתו, ורק על מקומו בבחינת כל עצמותי תאמונה, זה הלהיב את קחל האלים כי', אשר עמדו צפופים שורות שורות אחד על גבי השני, וכולם רקו'ו על מקומו, ושרו' בקהל אדר ותוק, וזה היה מונה גולא שועז את לב

ה ה ת ו ע ד ו ת

כשעה אחריו התפלל, החלה התהוודות של הרבי, שארכה כשלוש שעות, משעה אחת וחצי עד ארבע וחצי. כפי' שחונכו, בישיבת תומכי תמי'ם, הר' עליינו לעמוד בעת ההתוודות של הרבי, אולם חבורי יעוצנו לשבת, היהות שהדוחק גובל ביהו', כי בעמידה אין שיר' לזכור שהיהה לי מקום מיוחד, שאוכל לבחרו לי, כי יכול אחד ישנו המזוזה המזוחה לנו, שקנה אותו בז'ואת אפ' אולם כאשר תופסים מקום על יד השולחן, אם כי שם המזוזה משוריינית, אבל כשארה תופס מקום ובפרט אשר בא מא', ובפעם הרשותה הר' לא רק שלא יגשרו אותו ממקומו אלא אותו המקם, יהיה כבר קניין שלו בוגר חזקה למשך כל להתרכו' ולהקשיב כיש' הרבי, וגם יותר קל להתרכו' ולהקשיב כיש' יושבים, בפרט בשל' ר' ג'ילם לשמעו' שיחות ארכות של הרבי. אבל כל הנימוקים לא תמי' הצלחו זו לבני תפיסת מקרים והן לבני הק' שבה ומשמעות השיחות. כי שיחתו של הרבי נאמרו בז'ואת תמציתית ומרוכזת, עמוקים מני' ים, עניין בתוכ' עניין, והתרגשות מפריעת להתרכון, אם כי אגרה דכליה דוחקא, תוכן ונושא העניים, נסובו בעניין את נזקים היום כלכם, שהיום, קאי על ראש השגה, וזה היום תחילת מעשר, וגם נאמר היום הזה נהית לעם, שקי' על מתן תורה, וככפי' אדמור' הוקן בהק'ות ע"פ אתם נצבים. ובפסק הטור, שהוא לבניים לבניים, היה שבטוחים שונכו'ם בדין. הרבי הרחיב הביאו על זה שע'את ארכות, ואח'כ אמר אמר HIS'ות ע"פ כי המזוזה הזואת כתום המאמרفتح בשיחה מיזוחת להארוחים. מכיוון שההשגהה העלונית, הוועידה להושיב את בני ישראל בכל ארבע פנות העולם, אשר הכוונה בה' היא שכל אחד במקומו, יאיר את מקומו, באור התורה והמצוות, וכאשר מת' אספין כאן מכל ארבע פינות הארץ, הינו' ככלם בטעיהם הרים הזה שונכו'ם בדין. ושבוכות התעוודות היסדיות שבכוחה לפועל ישועות, יותר ממלאך מיכאל בכבודו ובעצמו, כפי' הפסקא שנחיה מן שםיא, בשם אדמור' הוקן בעל התניא, בכוחה של התעוודות חסידית, והאמירת לח'ים, וזה שעונים לו לח'ים ולברכה, שהוא עניין לחיים טובים ושללום, יתקיים לכל אחד ואחד בכל העניים המציגים לו. והרבי גם מלא קומתו, ורק על מקומו בבחינת כל עצמותי תאמונה, זה הלהיב את קחל האלים כי', אשר עמדו צפופים שורות שורות אחד על גבי השני, וכולם רקו'ו על מקומו, ושרו' בקהל אדר ותוק, וזה היה מונה גולא שועז את לב

ראען השתבכות

מקיפות את כלภายใน הבית. הוא רה לערם הנשגב מעין אהבה וחביבות, נעימות ועונג.

*

השעה היא עשר פחות שבע רגעים ספורים בלבד להופעת תפלת שחרית ביום הראשון של החדשה. הקתול עוזר בצדפות בדריכת להופעתו. דממה חרישית באולם, וענין כל מופנות לעבר דרכו יופיע, במלוא ההוד והחפה היגם של אלפי חסידים.

מחוגי השעון, הזוחלים לאטם, בים לשעה היودה ומראים עז דקוט לפניהם השעה העשירית. איך יותר; כי על כן — הסדר ש בכל נדמה לך, כי דקוט אלו — ייחשבו. אף כי מה ערכם של ספורים אלה לעומת מיליון רבעות השעות לפני הימים ועש שנים — בהם לא הסכנת לצעדי זה: להMRIYA ממוקם-מושבך הנה מקום מלכותו של הרבי — וזה אחת בלבד?! אכן, עובדא היא. הללו מערכות את שווי משקלן אין זמן להרהורים ואין פנאי בות רגעים אלה — כבר מאהוריין אר אתה עוזר על מקומך לאן שהוא. רק בהונאות רג'יליך מרימיך גופך ומרכיבים עיניך לנקודה מס' אגלי דמעה, מלאי רגש, מנפשם להם דרך בין אישוני העין, אש רצונך להרחקים בשעה זו לבלי עבר בגבולי עיניך, כי על כן יס הם ראייתך הצלולה ויעכו מבטך פני הקודש.

הדי פסיות שקטות, הדמתקרבות באוט, מגיעים לאוניך. בקצב-שייא קות הלמות הלב בהלמי-פיטישיות. עוד רגע כת ומאויר במשך שנים רבות יבואו סוף סוף על סיופוקם. דמות מלאת-הוד מופיעה בפתח, דופלא-שבומפלא. כמוחדרעם עוזם ברגע>K צרץך זה. לעניך ידמה, כי

ש��עים בהאט-מסחרם ומלאכם במרדי בית ימי השנה, אשר השאירו את כל מאחוריו גום, ובאים להתייחד עם קומו — לפחות בימים קדושים אלה — בצל של הצדק.

כאן נופלות כל המחייצות ומיטשטשים כל "העמדות". לא נמצא במקום זה מיהים ו"נכברים". אין קרוביים ואין רחוקים. שכמו של זה אינו מתבלט מה-בירו. הכל כאיש אחד וכחטיבה אחת. גופ אחד ומלוך — המכנייע כל קומו בפני המגביא והמניג, הפורש חסותו על פניו כל. ההתקשרות אל האציג איןidea יודעת מידה ואני ננדת בשיעורין. התהבותות האמיתית וההנעה העומקה

מצטופף אני ונחזק בין המוני איש, באי מדינות שונות וערים מרוחקות, אשר התקבצו באלהם להסתופף בצל כ"ק כ"ק אדמור' שליט"א. בימי הרחמים והרצון, לטפוג לקרים אויראDKודשה, לטעום נעימות ועריבות חכמת התורה וגינוי סודותיה, ללמידה ולדעת תפלה ועבודת ה' מהי.

פרצופים שונים, המתבלטים ברב-גוניותם, מתגלים לפניך: זקנים מופ-לגים, אשר פניהם מביאות הדורת-יכבוד מיהודה במינה; חסידים ואנשי מעשה אשר לימוד התורה, הנגלית והפנימית, היא מגם חיים ושנותיהם; "עובדים" ומשכילים"; אנשי מסחר ומלאכה, הר

המתפללים לאט לאט, זוכים לברכו "לשנה טובות תחbare ותחחותם".

אחר כך נגים אחד שני ומכבים זה זהה, ברכתונה טובה". בין אם מכירים או לא, כמה רגש של אהבה וידידות, שופע ומשפיך בברכה המסתורית הלו. מרטיטה היא את כל ימי הלב ברגע שהוא עולה על השפיפים. ראייתך, אשר הרבה הרבה מקתול המתפללים אליו נזמודו למוקומיהם אין יוכלים לוין ממש שעות ראובות.

שליל התקדש חаг,ليل א' דרייה. בימי"ד שורר מצב רוח מומם הרבי נבנש, מתחלים להתפלל, רסט עובר בכל או"א, לмерות הדוחק הגובל השורה, מרגלים אמן שברובם עם הדורת מלך קhalb המתפללים הנאמן בכמה אלפי' כי מ-סלה ושמנתה, של חסידי חב"ד, עוזדים יחד עם מרים ורבים, הנאהב והונער, בתפלת ערבית הראשון של ראש השנה. ככל מאש אחד בלב אחד, עוזדים ומתהנים לאלקוי מרים, הלאי רבונו של עולם תכללה שמה וקלותה, ותחל שנה וברוכתיה, רגש של קדושה אפנוי. לרגע קש הנני חושב מי ומה אני שיירב לבי לגשת אל הקודש. באיזה מעשים טובים באתי עד הלום להתפלל. אכן הנני חושב שוב לעצמי, שכוח דוללה נפלה להלקי, להתפלל לבקש ולהנגן בימים הנוראים בבית מדרשו של הרבי עמו במחיצתו. קול דמנה דקה של הש"ץ מרטיטה את הלב מעין השתקפות הנפש. קודם תפילה ערבית הורה לשיר את הניגון "אבינו מלכנו" של רבינו הוקן בעל התניא. הניגון הולך ונשנה שלוש פעמים, מפעם לפעם ושם כל אדר הולך וחזק, גם הקצב גובר מפעם למשנה, החושים נמצאים כבר במצב של עלפון, ולפתע הושך הס, התפללה נגמרה, רחש כל עבור בין הקתול, הרבי עובר בין הקתול

רְשָׁמֵי מִמְעָן

שרה וחזי עמד הרבי לקבל ה"ג. אולם לא כלום הספיקו למסור את פידיגונותיהם, ביגיטים הרבי נושא להאהל... ALSO שללא הספיקו, עוזדים אחרים צהרים ומזכירים שהרבי יצא וקבע מטה את הפידיגות. על האهل הצוין הק' של אדמור' רשותם שהוא כמחצית השעה, הרבי בא עם חבילות גודלות של פידיגות וקורא אותם שם ליל התקדש חаг,ليل א' דרייה. בימי"ד שורר מצב רוח מומם הרבי נבנש, מתחלים להתפלל, רסט עובר בכל או"א, לмерות הדוחק הגובל השורה, מרגלים אמן שברובם עם הדורת מלך קhalb המתפללים הנאמן בכמה אלפי' כי מ-סלה ושמנתה, של חסידי חב"ד, עוזדים יחד עם מרים ורבים, הנאהב והונער, בתפלת ערבית הראשון של ראש השנה. ככל מאש אחד בלב אחד, עוזדים ומתהנים לאלקוי מרים, הלאי רבונו של עולם תכללה שמה וקלותה, ותחל שנה וברוכתיה, רגש של קדושה אפנוי. לרגע קש הנני חושב מי ומה אני שיירב לבי לגשת אל הקודש. באיזה מעשים טובים באתי עד הלום להתפלל. אכן הנני חושב שוב לעצמי, שכוח דוללה נפלה להלקי, להתפלל לבקש ולהנגן בימים הנוראים בבית מדרשו של הרבי עמו במחיצתו. קול דמנה דקה של הש"ץ מרטיטה את הלב מעין השתקפות הנפש. קודם תפילה ערבית הורה לשיר את הניגון "אבינו מלכנו" של רבינו הוקן בעל התניא. הניגון הולך ונשנה שלוש פעמים, מפעם לפעם ושם כל אדר הולך וחזק, גם הקצב גובר מפעם למשנה, החושים נמצאים כבר במצב של עלפון, ולפתע הושך הס, התפללה נגמרה, רחש כל עבור בין הקתול, הרבי עובר בין הקתול